

Ongeremde kinderpraat

Schiet niet op de boodschapper

Onze jongens mogen al een hele tijd alleen naar de muziekschool, op woensdagnamiddag en op zaterdagvoormiddag. Er is dan meestal licht genoeg om zelf te mogen fietsen door de bossen. Afgelopen woensdag wilden de kinderen 's avonds graag crumble eten. Rabarber was er nog in de diepvries, maar appels waren er niet meer.

Micha stelde 's middags zelf voor om 1 of 2kg appels te halen in de Aldi naast de muziekschool. Hij vroeg wel: *"Mama, is dat niet strafbaar? Zo'n jong kindje alleen in de winkel? Is dat wel legaal?"* Ik stelde hem gerust dat dat volgens mij helemaal oké was.

Abel is nog wat klein om alleen te fietsen, dus breng ik hem zelf met de fiets. Op onze terugweg kwamen we Micha op zijn heenweg tegen. Hij vroeg nog: *"Mama, hoe weet ik nu of ik 1kg appels of 2kg appels in mijn rugzak kan krijgen?"* Ik legde hem uit dat hij in de winkel eens kon proberen of het in zijn rugzakje paste.

Uiteindelijk kwam hij om 15.45 uur thuis... zonder appels. Ik vroeg wat er was gebeurd. Misschien was hij toch wat overweldigd om alleen een

winkel binnen te stappen? Misschien begon hij te twijfelen over het 'legaal' zijn van kleine kinderen in winkels? Misschien dacht hij dat hij te weinig centjes bij zich zou hebben. Hoewel ik altijd het dubbele meegeef van wat ik verwacht dat ze nodig zullen hebben, om gênante situaties aan de kassa uit te sluiten.

Maar nee, niets van dit alles... Aan de ingang van de Aldi stonden gigantische borden met de boodschap: **"WINKELKAR VERPLICHT"**. Hij vroeg het dan nog eens aan de mevrouw die erbij stond en ja hoor, winkelkarren waren verplicht. Hij had het nog eens gevraagd aan de mevrouw die erbij stond en ja hoor, winkelkarren waren verplicht. *"Mama, ik wou toch echt geen geld verspillen aan een kar? Dat is toch echt geldverspilling. Ik dacht niet dat jij dat een goed idee zou vinden. Dus heb ik het maar niet gedaan. Ik wist trouwens ook niet hoeveel geld in de kar moest, want dat stond er niet op..."*

Hij was al maanden (bijna een jaar zelfs) niet meer in een winkel geweest. Bovendien hebben de winkels waar we gewoonlijk winkelen geen geldslot op de winkelkarren. En hij had er dus ook absoluut niet

"Mama, ben je nu boos dat ik geen appels heb meegebracht?"

aan gedacht dat het muntje er wel terug zou uitkomen als hij ze terug zou brengen.

Micha: *"Mama, ben je nu boos dat ik geen appels heb meegebracht?"* Natuurlijk was ik niet boos. Behalve dat ik het echt wel hilarisch en schattig vond, was ik blij dat hij bewust nadacht over geld, de waarde ervan en wat hij ermee kon doen en niet wou doen. Laten we zeggen, hij zal zijn financiële zaakjes later wel goed op orde hebben...

Getekend, een trotse mama van een 9-jarige.

Ann, jongensmama van Juda 4 jaar, Abel 6 jaar, Micha 9 jaar en Eli 10 jaar